

VILÉMOVSKÉ

DUBEN 2021 | ROČNÍK 27.

NOVINY

ZDROJ: GOODWPCOM

ÚVODNÍ SLOVO, CHVILKA POEZIE

Vážení a milí spoluobčané,

za okny to chvíli vypadá jako v prosinci, chvíli jako v květnu. Aby taky ne, máme tu apríl a počasí si z nás opravdu dělá legraci. I přesto věřím, že teplé dny jsou za dveřmi. Vítám vás všechny u dalšího krátkého shrnutí dění v obci.

Už na konci měsíce dubna se chystá výsadba nových stromů v nově budované lokalitě u sportovní haly. Protože se bude sázet 38 nových stromů, byl bych moc rád, kdyby se mezi vámi našli tací, kteří by si rádi zasadili „svůj“ strom. Určitě tak společně přispějeme dobré věci. Více se o této plánované akci dočtete v letáčku, uvnitř těchto novin.

Zajisté jste si také všimli, že se náš Obecní úřad zahalil do hávu z lešení. To proto, že budou zahájeny práce na rekonstrukci střešního pláště, do kterého nám už delší dobu docela teče. Jsem proto rád, že jinak krásná budova se zbaví zásadního problému a bude tak zakončena celá jedna etapa rekonstrukce našeho úřadu, která byla významně podpořena dotací.

V minulých týdnech také (přesně v sobotu 27.03.2021), za velké pomoci našich hasičů, proběhlo vycištění hasičské nádrže, chcete-li koupaliště. V tuto chvíli je již voda dopuštěna zpět do původní hladiny. V loňském roce v této nádrži nebyly prakticky žádné ryby, což se projevilo značným nárůstem řas a okřehku. Proto se v nejbližších dnech do vody vysadí několik kusů amura bílého, který by měl vodu této flóry zbavit. V každém případě děkuji ještě jednou

naším dobrovolným hasičům za pomoc při čišťení nádrže, stejně tak i za umytí všech nádob na separovaný odpad, kterého se hasiči také velmi dobře zhostili.

Máme také za sebou tradiční jarní úklidové akce. Každý, kdo mohl a chtěl, pomohl uklidit kus ulice, příkopu, lesa nebo louky, která byla po zimě plná nejrůznějšího odpadu. Akce vzhledem k platným opatřením nemohla být většího rozsahu, přesto jsem rád za všechny dobrovolníky, kteří přidali ruku k dílu. Děkuji vám.

V době, kdy budete číst tyto řádky, budou s největší pravděpodobností naše děti zpět ve škole. Nechci ani počítat, kolik času strávily doma, kolik času zabraly přípravy na distanční výuku nejen jim, ale i všem našim pedagogům. Myslím, že na návrat do školy se těší všichni – rodiče, učitelé, ale hlavně naše děti, kterým přeji, aby si návrat do školních lavic užily.

Jules Verne kdysi řekl: „Cokoliv si někdo dokáže představit, může někdo uskutečnit“. A tak později lidstvo uskutečnilo cesty na měsíc, do mořských hlubin nebo cestu kolem světa. Za sebe doufám, že takřka dva roky prázdnin si už nezapokujeme. Nechci si totiž představit případné dopady na hodnotu vzdělání naší společnosti.

Klidné dny přeje

Bc. Zdeněk Černý
starosta obce

Chvilka poezie

Jarní ráno

Vymalujeme na plátna mistrů všechna jarní rána, paličky kvetoucích jív ozdobené perličkami rosy.

Do jiných světů petrklíčem otevřená brána, půjdeme za láskou bez ptaní, spolu a bosí.

V zahradě tajně skryjeme své stopy svorným mlčením, opojeni vůní blízkosti sami jsme tím znamením.

Živá voda v našich srdcích poslední ledy rozpustí, vzpomínky na hvězdy nocí křišťálových nám odpustí.

Všechny ty kapky deště, co do noty lásce sladce hrají, ta vašeň prvního polibku, pro kterou rodí se a umírají.

Na hladině jezer poznání zračí se jejich průhledná čistota, zázrakem velkých nocí posvěť nekonečný koloběh života.

#neviditelnabasnicka

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML.

OSOBNOSTI OBCE - Ing. ZDENĚK MAIER

ÚVOD

Dnešní rozhovor bude věnován mladému muži, díky kterému vy, naši milí čtenáři, můžete ve Vilémovských novinách číst rozhovory s osobnostmi Vilémova, nebo s lidmi, které se zapsali do historie jako lidé úřadu.

Možná vás, kteří jeho zajímavé články čtete, bude zajímat, kdo že je ten mladý redaktor. Pojdme se tedy s ním seznámit blíže.

Zdeňku, my dva se známe dlouho, proto není jistě překvapením, že si tykáme. Dovol mi tedy úvodem požádat Tě o krátké představení.

Gabčo, na úvod Ti chci poděkovat za myšlenku a příležitost, že si mohu zkusit obrátit roli a být tentokrát já tím zpovídaným. Narodil jsem se roku 1992 v Liberci. Jako většina Vilémováků jsem absolvoval zdejší mateřskou a základní školu a druhý stupeň základní školy ve Velkém Šenově. Obor technické lyceum na střední škole ve Varnsdorfu jsem ukončil maturitní zkouškou v roce 2011. Někdy v roce 2012 mne začala zajímat víc politika a

tak mi přišlo celkem logické jít studovat veřejnou správu na vyšší odbornou školu ve Varnsdorfu. Poté jsem v oboru pokračoval na univerzitě Jana Amose Komenského v Praze, kde jsem nějaký čas i bydlel. Studium jsem završil v roce 2020 na Vysoké škole finanční a správní v Mostě.

Ještě před tím, roce 2016, jsem odjel získat nové životní zkušenosti do Anglie, kde jsem pro místní rodinu dělal zahradníka, hlídače dětí a řidiče v jednom. Po návratu z Anglie jsem v Praze zůstal a pracoval jako koordinátor centrály pro odtahy vozidel a všech služeb pro řidiče s tím souvisejících. V Praze jsme se mimochodem v roce 2017 seznámili s mojí manželkou Dášou.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML.

V červenci 2017 jsem se z Prahy vrátil domů, do Vilémova, neboť mi byla nabídnuta pozice mistra přípravny provozu 1 ve STAPu a já tuto nabídku přijal. Po necelých dvou týdnech ale

události nabraly jiný spád, a protože nákupčí, Kuba Čurgali, odcházel z firmy, vedení muselo zalepit tuto vzniklou mezeru, která byla v tu dobu akutnější. Na pozici nákupčího jsem působil následující tři roky až do léta 2020, kdy jsem přijal nabídku na post manažera kvality, kde jsem dodnes a mám na starosti hlavně tvorbu a správu dokumentací k našim výrobkům, a to zejména pro automobilový průmysl. Postupně také přebírám část agendy integrovaného systému řízení jako jsou odpovědnost za bezpečnost a shodu výroby, správa firemní dokumentace, či audity. Tato pozice je pro mě velkou výzvou, baví mě se učit nové věci a určitou částí se podílet na tom, kam bude směřovat budoucnost firmy.

Máš zkušenosti s psaním článků a rozhovorů již z minulosti, nebo jsi této oblasti přišel na chuť až v rámci příspěvků pro VN? Skoro se nabízí otázka, co Ty a žurnalistika?

Zkušenosti přímo s psaním článků nemám, na druhou stranu mne vždycky bavilo poslouchat vyprávění lidí, kteří zažili něco zajímavého. Ať už u piva, při sportu, či jakékoliv jiné příležitosti jsem se zájmem poslouchal různé historky. Nápad, že bych tato vyprávění mohl zaznamenávat, se ve mne vyvíjela delší dobu. Když se v srpnu 2020 tvořila nová

redakční rada a já byl její součástí, napadlo mne, že bych mohl rozhovory se zajímavými lidmi psát právě do našeho periodika. Z rozhovorů se stal můj plnohodnotný koníček. Líbí se mi, že se pravidelně dozvídám nějaké dosud neznámé zajímavosti o mých hostech či obci. Je to pro mne velká zkušenost a snažím se s každým číslem zlepšovat a posouvat kvalitu rozhovorů výše.

Co se týče žurnalistiky, je příjemné slyšet, že tě vůbec toto slovo ve spojení s mojí prací napadlo. Na druhé straně jsem ale nohama na zemi. Víím, že je stále prostor pro zlepšení, ale pokud by se teoreticky v budoucnu objevila nějaká příležitost vydávat články i jinde než ve Vilémovských novinách, byl bych za ni rád.

Myslím, že většina Vilémováků o Tobě ví, že jsi člen stávajícího zastupitelstva naší obce. Jak vnímáš uplynulé období práce v zastupitelstvu?

Ano, jsem lidově řečeno *bažant*, nejmladší člen našeho zastupitelstva a musím říct, že jsem rád za možnost být členem vedení obce v éře, kdy se toho děje v obci opravdu dost pozitivního a Vilémov se ubírá tím správným směrem. Vilémov pod vedením starosty zkvětvá, ale zároveň si my, všichni zastupitelé, uvědomujeme, že práce je před námi stále dost.

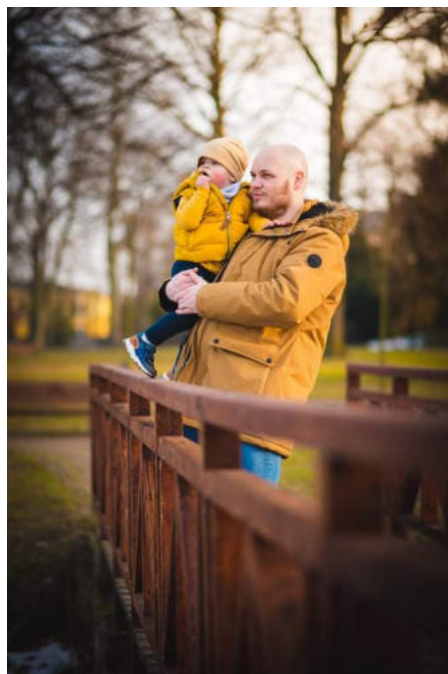

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML.

Prozrad' mi, jsi při práci týmový hráč, nebo spíše „osamělý jezdec“?

Rozhodně mi vyhovuje, když se sám v klidu seznámím se zadáním. Potom dle povahy práce - například tvorbu dokumentací a další spíše administrativní činnost rád provádím

sám. Ale když se objeví úkol, na který je potřeba více osob, rád se samozřejmě radím a spolupracuji s dalšími lidmi. Shrnu bych tak, že asi záleží na typu práce.

„Možnost zastávat veřejnou funkci beru jako velkou zodpovědnost, která jde ruku v ruce s možností něco změnit“

Zdeněk Maier

Jak bys charakterizoval práci pro lidi – její klady a zápory?

Možnost zastávat veřejnou funkci beru jako velkou zodpovědnost, která jde ruku v ruce s možností něco změnit. To, že na základě zastupitelské demokracie plníme přání občanů zprostředkovaně, je samo o sobě velkým závazkem a poctou.

Jako zápor může být brán fakt, že se nikdy nezavděčíš všem. To je pochopitelné, neboť sto lidí – sto chutí. Vůbec to ale nevadí, pokud jsou ti, kteří s nějakým krokem nesouhlasí, ochotni o něm diskutovat a případně navrhnout jiné řešení. Bez konstruktivní kritiky by se celé lidstvo zastavilo na místě a neposouvalo se dál.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML.

Já osobně Tě vnímám jako člověka, pro kterého je rodina důležitá. Co Tvoje zkušenosti v roli otce?

Po pravdě, můj vztah k dětem byl až do narození syna Jáchyma, a možná i nějaký čas po něm, spíše vlažný. Nejintenzivnější zkušenost s dětmi jsem předtím měl jen na dětském letním táboře, kde jsem měl jako oddílový vedoucí necelé tři týdny na starost skupinu čtrnácti dětí. I k synovi jsem si první pár týdnů až měsíců musel najít cestu, ale dnes už bych si život bez něj nedokázal představit, je to můj parták.

Čím se zabýváš, když máš volný čas, jaké jsou Tvé koníčky?

Když zrovna není nouzový stav či dokonce

lockdown, rád si chodím s přáteli zahrát florbal a nohejbal, jezdím s rodinou na výlety, ať už na kole, či autem. Moji přízeň si získala slovenská příroda, atmosféra tamějšího prostředí. A proto, když nám to okolnosti umožňují, rádi tam s rodinou jezdíme. Jak už jsem uvedl, mezi koníčky už nějakou dobu patří rozhovory do Vilémovských novin a v neposlední řadě si rád čtu a sleduji Netflix.

A teď mi (jen pro dotvoření obrazu u Tobě) dovol malý kvíz: Tvá oblíbená kniha, nejoblíbenější film? Jaký máš rád hudební styl, a kterému fotbalovému klubu fandíš? Oblíbené motto?

Oblíbená kniha – za největší srdcovku považuji celou krimi sérii o detektivu Harrym Holeovi od norského autora Joa Nesbøho. Ne, že by to co do kvality byly nejlepší knihy, které jsem kdy četl, ale tak nějak mi za ta léta příběh svérázného detektiva přirostl k srdci.

Nejoblíbenější film – Nejsem filmový typ, spíše seriálový. Pokud bych mohl uvést seriál, jednoznačně by jím byl *Breaking Bad*, u nás známý jako *Perníkový táta*.

Hudební styl – Nemám vyhraněný styl, poslechnu si různé autory a žánry podle nálady a dle vysílání rádia. V současné době ale u nás doma hrají nejčastěji písničky Štítka a Poupěňky, Fíhy tralaly a podobných. Zsvěcení budou vědět (smích).

Fotbalový tým – Snad jako jediný člen rodiny fandím pražské Slavii, takže to na rodinných setkáních občas nemám ze strany fandů Sparty jednoduché (smích). Další moji srdcovkou je španělská FC Barcelona.

Podělíš se s námi o nějaký zážitek z Tvého života, na který jen tak nezapomeš?

V souvislosti s největším zážitkem mi jako jedna z prvních v mysli vyvstane vzpomínka na druhý květen roku 2016, kdy se mi splnil dětský sen vidět naživo nejvyšší anglickou fotbalovou soutěž, Premier League. Tou dobou jsem měl za sebou zhruba polovinu pracovního pobytu v Anglii a postupně se smířoval s tím, že, hlavně kvůli nedostatku času, se na žádný fotbal, a už vůbec ne Premier League, nedostanu. Ti čtenáři, kteří sledují fotbal, si určitě vzpomenou na sezónu 2015/16, kdy lišky z Leicesteru senzačně tento ročník ovládly. V Anglii jsem byl od ledna 2016, takže od zhruba poloviny sezony, kdy už bylo zřejmé, že Leicester bude usilovat o nejvyšší příčky. Ke konci sezony už bojoval o první místo pouze s londýnským Tottenhamem. A právě zápas mezi velkými rivaly, na londýnském derby mezi domácí Chelsea a Tottenhamem, ve kterém kohouti, jak se Tottenhamu přezdívá, potřebovali bezpodmínečně zvítě-

zit, aby měli dvě kola před koncem soutěže ještě teoretickou šanci na ligový triumf, jsem měl příležitost navštívit. Zajistil jsem si tedy odvoz z vesničky Whittlebury do Milton Keynes, odkud jsem vlakem dorazil do Londýna na nádraží King's Cross, kde na mě dýchla atmosféra evropské metropole, takže jsem se rozhodl nejet na stadion městskou dopravou, ale jít devět kilometrů přes Oxford street a Hyde Park na Stamford Bridge pěšky. Plný stadion pro čtyřicet tisíc lidí, možnost zažít atmosféru londýnského derby, dramatický průběh zápasu s konečným výsledkem 2:2, který znamenal definitivní zpečetění Leicesteru anglickým mistrem, oslavy fanoušků Chelsea, kteří byli šťastní, že titul nezískal jejich nenáviděný soupeř Tottenham. Tohle a všechno kolem byl zkrátka splněný sen. Po zápase se ještě oslavovalo v přilehlém baru, kde na obrazovkách vysílali záběry z bujarého večírku fotbalistů Leicesteru, který se konal u jejich útočníka a bouřliváka Jamieho Vardyho doma. Potom mě čekala procházka na nádraží již nočním Londýnem.

Zdeňku, je něco, čeho se naopak obáváš, nebo něco, co nemáš rád?

Mrzí mne, podobně jak uvedlo několik mých hostů v rozhovorech, to, jak se k sobě lidé občas chovají - ať už naživo, či v internetových diskuzích. Absence tolerance jiných názorů a místo konstruktivní diskuze osobní útoky, to je bohužel smutná realita dneška.

Je také politováníhodné, jací někteří lidé jsou, když je nikdo nevidí. Teď mám na mysli nepo-

řádek v přírodě, dále posprejované budovy, pohozené injekční jehly na dětských hřištích, poničené mobiliáře měst a obcí a podobně. Nechci být ale negativní a už vůbec házet lidi do jednoho pytle. Jsou mezi námi našťástí i slušní, tolerantní a obětaví lidé a myslím, že jich je stále většina.

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

Co Ty a budoucnost? Kde se vidíš za 10 let? A kde vidíš Vilémov, kam bys chtěl rozvoj naší vesničky směřovat?

S manželkou doufáme, že se na nás časem usměje opět štěstí a budeme mít ještě jedno

dítě. To je naše takové největší přání spolu se zdravím všech členů rodiny. Po pracovní stránce se těžko odhaduje, co bude za deset let. A to hlavně proto, že na stávající pozici působím jen něco málo přes půl roku. Pokud mne však bude náplň práce bavit, a zároveň bude panovat i spokojenost ze strany vedení firmy, umím si představit, že za dekádu budu na stejné pozici. A co se týče budoucnosti Vilémova, moc si přeji, aby udržel kurz, na který byl před pár lety nasměrován.

Máš závěrem nějaký vzkaz pro naše čtenáře?

Před časem jsem narazil na výmluvný citát Elvise Presleyho „Závid' někomu a strhne tě to dolů. Obdivuj někoho a posílí tě to“, který podle mého nepotřebuje dalšího komentáře. Gabčo, Tobě ještě jednou děkuji za příjemný rozhovor a poskytnutý prostor. A pro Vás, milí čtenáři, mám připraveno ještě dost zajímavých jmen k rozhovorům, na které se můžete těšit. A pokud víte o někom, koho by bylo záhodno vyzpovídat, neváhejte mne kontaktovat přes jakýkoliv komunikační kanál. To ostatně samozřejmě platí pro jakoukoliv zpětnou vazbu k mým článkům.

Zdeňku, děkuji Ti za Tvé odpovědi a nahlednutí do Tvého soukromí. Přeji Ti, aby Tě Tvůj elán pro práci na obci neopustil a aby se Ti dařilo na všech frontách, tak jak si Ty sám přeješ. Budeme se těšit na Tvé další příspěvky do Vilémovských novin.

Gabriela Trojanová
místostarostka obce

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

FOTOGALERIE - UKLIĎME ČESKO, REKONSTRUKCE STŘECHY OÚ

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML.

ZDROJ: WIKIPEDIA.CZ

ÚDOLÍ STÍNŮ

Na západ od města Česká Kamenice po toku říčky stejného jména – Kamenice – se rozkládá údolí, jehož severní a jižní stranu nepravidelně ohraničují pískovcové útvary až k obci Janská a dále po proudu řeky až na území Národního parku České Švýcarsko.

V 19. století zde byla vybudována soustava přádelen, vzhledem k výhodné poloze probíhající železniční trati a možnosti využití vodního toku řeky, jako zdroje energie pro pohon textilních strojů.

Z počátku byla výroba v přádelnách zdrojem úspěchu a bohatství majitele F. Preidla, za což byl oceněn šlechtickým titulem pro své veřejné aktivity.

Po vzniku Československé republiky se firma F. Preidl dostala vlivem různých okolností do finančních problémů, které skončily hospodářským úpadkem v třicátých letech 20. století.

Nezaměstnanost a nejistá budoucnost bývalých zaměstnanců, převážně německé národnosti ovlivnila jejich směřování k Sudetendeutsche Partei (SdP) pod vedením Konráda Henleina. Po Mnichovské dohodě byly pohraniční území přivtěleny k fašistickému Německu, jako Sudetoněmecká župa se sídlem v Liberci.

Proběhly snahy o zahájení výroby v přádelnách, což se z počátku dařilo, ale vlivem nastávajících válečných operací a zejména přepadením Sovětského svazu v roce 1941, byly tyto snahy přerušeny a koncem roku 1942 byly veškeré objekty přádelen v Rabštejně a Janské zabaveny pro válečnou výrobu a přiděleny firmě „WESER FLUGZEUGBAU G.m.b.H BREMEN“.

Tato firma vyráběla válečné lodě a ponorky, postupně se v jejím výrobním programu realizovaly dílčí zakázky k typům letadel, jako např. Heinkel – HE 59, Heinkel – HE 60, Junkers- JU 86 a další. Jedním z nosných programů se stala výroba střemhlavého bombardéru JU 87 „Stuka“, výroba komponentů k letadlům JU 188 a JU 388. V poslední fázi války v Rabštejně a v Libouchci výroba vrtulníku Focke-Achgelis (FA-223).

V průběhu válečných let, kdy letecké síly fašistického Německa - Luftwaffe, nestačily zamezit bombardování tzv. „Třetí Říše“ a ničení objektů strategického významu, zejména zbrojovek, bylo rozhodnuto o přesunutí válečné výroby mimo dosah bombardovacího letectva Velké Británie (RAF) a později i USA - 8. letecká armáda a 15. letecká armáda (USAAF). Především byl projevem zájem o území Říšské župy Sudety, kde na území dnešního okresu Děčín byly přesunuty z tzv.

„Říše“ desítky firem, jejichž programem byla válečná výroba.

Tyto přesuny výroby a zajišťování nových výrobních kapacit kladly nové požadavky na pracovní sílu, které bylo nedostatek vzhledem k zajištění vedení války, zejména na východní frontě. Z těchto důvodů byla využívána pracovní síla zahraničních dělníků, válečných zajatců, nebo tzv. „Ostarbeiterů“ až po zřízení tzv. Venkovních poboček koncentračních táborů - Ausenkomando. V Rabštejně to byla pobočka KT FLOSSENBURG, jedna z mnohých na území tzv. Sudetoněmecké župy a Protektorátu Čechy a Morava.

První transport vězňů byl odeslán dne 28.08.1944 z KT Dachau v počtu 400 osob různých národností (Němci, Jugoslávci, Nizozemci, Belgičané, Francouzi, Češi, Italové, Poláci, Rusové).

Druhý transport z KT Dachau v počtu 249 osob vězňů obdobného národnostního složení byl odeslán dne 03. 09. 1944.

Do konce roku 1944 byly do pobočného tábora KT Flossenbürg vypravěny ještě dva transporty v celkovém počtu 66 vězňů v národnostním složení – Poláci, Rusové a ruští váleční zajatci. V březnu 1945 byl počet vězňů rozšířen o 24 osob ve složení: Jugoslávci, Poláci, Němci Rusové a jeden Čech.

Tato „pracovní“ síla byla využita především k hloubení štol v pískovcovém masivu blízko objektů Werk I – Werk III. Celková plocha podzemí byla plánována na 82 500 metrů čtverečních, do konce války bylo realizováno 17530 m².

V podzemí měla být ukryta zbrojní výroba a mělo sloužit jako protiletectvý kryt. Mimo podzemí byly v Rabštejnském údolí budovány haly, které sloužily k výrobě leteckých komponentů a jako skladové prostory.

Organizací a zajištěním vybudování objektů v Rabštejně-Janské (Jonsbach) měla organizace Todt „OT“ se sídlem v Praze, pod krycím názvem „Zechstein“

Podmínky v pobočném KT Flossenburger-Rabstein byly charakterizovány jako jedny z nejtěžších, těžká namáhavá práce, surové zacházení s vězni ze strany strážní SS a kápů z řad vězňů, nedostatek potravin, nemluvě o jejich kvalitě.

Život vězně v tomto prostředí měl cenu, která se odvíjela z ceny jakou platila WFG Bremen za „pronájem“ vězně od „Hlavního hospodářsko-správního úřadu SS“, což bylo 4 – 8 RM (říšských marek) za osobu a den podle kvalifikace vězňů.

Podle dochovaných záznamů zemřelo z různých příčin – nemoce, zabití-vraždy, pracovní úrazy celkem 53 vězňů. Tato čísla nemusí být konečná, neboť věžňové, kteří nemohli podávat předpokládaný pracovní výkon vzhledem k fyzickému stavu byli odesíláni zpět do kmenového tábora Flossenburger, nebo do jeho dalších poboček, kde v několika případech zemřeli a nebyli započítáni do ztrát v Rabštejně.

Zemřelí vězni byli odvázeni do Ústí nad Labem, kde byla prováděna jejich kremace, což dokazují zápisy v dokumentaci krematoria. Podle některých pramenů byli rovněž pohřbeni v hromadných hrobech v okolí tábora a na hřbitově v obci Janská. Jména ani národnost takto pohřbených vězňů nejsou známa.

Podle vyjádření francouzského vězně Pierra CHAUMETTE nar. 1921, táborové číslo 19973 KT Flossenburger se pracovalo ve 12 ti hodinových směnách ve dne v noci. Byla to práce šílená až nekonečná, bylo třeba 3-4 vězňů, aby udrželi sbiječku. Někdy se stalo, že propadl strop a v lepším případě to zlámalo nářadí nebo lešení na kterém se pracovalo. V tom horším docházelo ke zranění, nebo zabití vězně.

V Rabštejně dostával stravu, která byla horší než v Dachau, byla to polévka z řepných listů, ze které měli všichni koliku. Nakonec jedli jenom řepu a to do konce pobytu v tomto táboře.

Velitel tábora byl německý SS mann, ostatní byli Ukrajinci. Jeden SS mann měl manželku, která mlátila vězně násadou od krumpáče, zejména Poláky. Každou neděli na ranním

apelu tam byl Polák, který dostal namláceno. Bila je tak dlouho, dokud jim nerozbila hlavu, nebo nohy či ruce.

ZDROJ: SEZNAMTELEVIZE.CZ

CHAUMETTE uvádí, co zažil za utrpení ve Varšavě a tady v Rabštejně, kde sice pobyl málo času, ale zažil zde nejvíce bolesti, bylo to děsivé.

Mimo vězňů KT a tzv. „Ostarbeiterů“ byli v rámci fy. WFG využiti i američtí vojenští zajatci z kmenového tábora. Stalag IV B MÜHLBERG, tito byli ubytováni na okraji města Česká Kamenice ve směru na Lísku v dnes již neexistujícím objektu „Luční mlýn“. Vedení fy. WFG předpokládalo, že tito zajatci budou mít větší pracovní výkonnost než vězni KT, které oslabila epidemie tyfu na počátku roku 1945. O působení amerických válečných zajatců se dochovalo policejní hlášení ze dne 19. 03. 1945, kde se uvádějí jména třech uprchlých zajatců – Roy Gladburn, Everladt Holly a Gilli Owing. Směr útěku byl vyhodnocen na Krásnou Lípu a Rumburk. Zda se útěk podařil, není známo, není znám ani další osud uprchlíků.

Samostatná kapitola o nasazení vojenských zajatců pro otročskou práci pro tzv. „Třetí Říši“ je existence tzv. „Ruského tábora“ ve kterém byli věznění důstojníci letectva Rudé armády. Tábor byl situován na pravém břehu říčky Kamenice před samotným KT na místě zvaném, volně přeloženo jako „Koňská louka“ (Pferdewiese). Sestával se z objektu, kde byli ubytováni strážé a objektu, kde byli ubytováni zajatci. Tábor byl ohrazen plotem z ostnatého drátu, jednalo se o tzv. Pracovní komando (Arbeitskommando Rabstein), což byla pobočka zajateckého tábora Stalag IV B Wistriz (Bystřice u Teplic nyní Dubí). Kapacita tohoto pracovního komanda byla cca 108 zajatých ruských důstojníků, podle některých pramenů i řadových vojáků.

Ubytování byli na dřevěných kavalcích, vždy ve dvou až třech nad sebou. Údajně se odtud podařilo uprchnout osmi zajatcům, důstojníkům letectva RA. Zbytek byl osvobozen po ukončení války a zajatci se vrátili do vlasti. Útěk tří sovětských důstojníků je doložen kopií policejního hlášení ze dne 21. 08. 1944. Následně o útěku těchto zajatců informuje německý Kriminální list číslo 4972a. Jednalo se o poručíka Wolynkina Michaela – stár 21 let, Grigorjeva Genadije – stár 26 let a Polunovského Valerie stár 24 let.

Informace byla rozšířena o kpt. Bitjukova Ivana nar. 1912, Podlesnija Vasilije nar. 1917 a kpt. Kurasova Aleksandra nar. 1909, Sutyri-

na Michaela nar. 1915, Silina Konstantina nar. 1913 a Koreškova Sergeje nar. 1916.

Tito letci prošli zajateckým táborem Luftwaffe v polské Lodži (Litzmanstadt) odkud byli rozdělováni do dalších zajateckých táborů. V případě, že se pokusili o útěk končili na úřadovnách Gestapa a následně v koncentračních táborech po případě zastřelení na „útěku“.

Dne 08.05.1945 byla podepsána bezpodmínečná kapitulace fašistického Německa a válečné operace byly v Evropě ukončeny úderem půlnoci i když na území Československa probíhaly stále boje v Praze a na ústupových trasách Wehrmachtu, Luftwaffe a vojsk SS při přesunu do zajetí k západním spojencům. Váleční zajatci se vraceli zpět do zemí svého původu, kde je mnohdy čekal osud ve formě pobytu ve vyšetřovacích táborech a mnohdy i vězení.

V roce 1945 byly v bývalém KT Rabstein internovány představitelé fašistického aparátu a další osoby, které byly prověřovány za jejich činnost po okupaci Československé republiky. To je však další kapitola Rabštejnského údolí.

V současné době se objevují snahy o zpochybnění závěrů konferencí vítězných mocností nad fašistickým Německem a podíl Sovětského svazu na tomto vítězství.

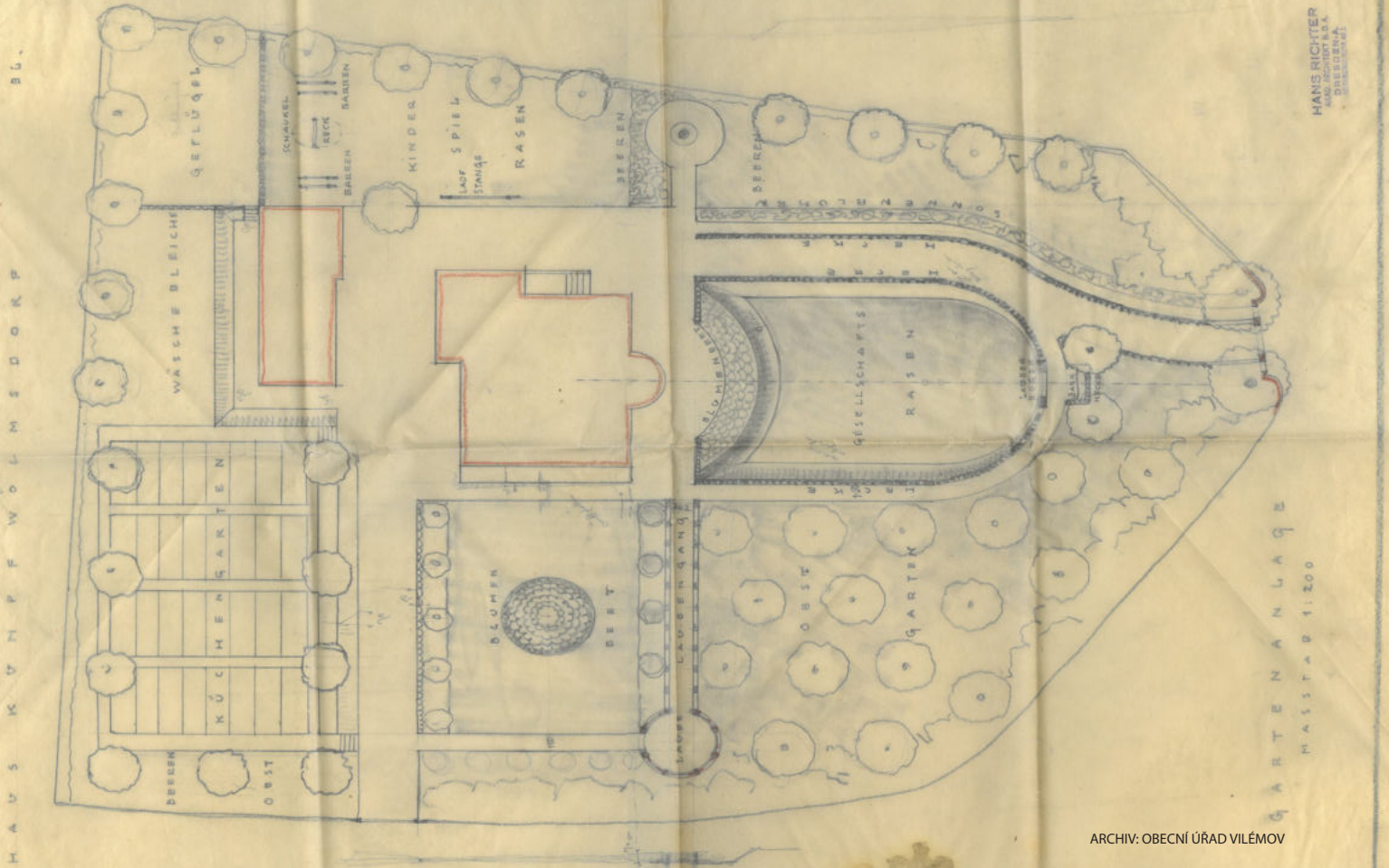
ZDROJ: DENÍK.CZ

Nacistické koncentrační tábory neexistovaly, vyvražďování židovského obyvatelstva v Evropě jako cílený plán nebyl je to výmysl. Autoři těchto názorů by se měli seznámit s dokumenty jako např. Konference ve Wansee, Generalplan Ost a Konečné řešení České otázky.

Pokud by se naplnily představy nacistů o jejich vidění světa, podle těchto dokumentů, nebyl by nikdo, kdo by tuto kapitolu našich a světových dějin zpochybňoval.

Prameny: Seznam vězňů KT Flossenburger-Rabstejn-Památník Terezín, P.Joza – Rabštejnské údolí, R.Bubeníčková a spol.-Tábory utrpení a smrti, A.Adam – Otroci Třetí říše, Fondy OBD Memorial RF, Stránky carlo@seznam.cz.

Josef Macháček .146

ARCHIV: OBECNÍ ÚŘAD VILÉMOV

HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU

Pro většinu z nás je pravděpodobně nejzajímavější tvorbou Hanse Richtera realizace reprezentativních vil, už jen proto, že většina z nich je u nás v okolí. Ve Varnsdorfu realizoval v roce 1925 pro továrníka Arno Plauerta vilu přímo v areálu jeho továrny (nyní ReTos Varnsdorf). Expresionistická vila se vyznačuje jednoduchostí, avšak zachovává vznešenost hodnou právě továrníka Plauerta. Roku 1926 byl autorem ústecké vily Heller.

Pro úspěšného právníka Martina Eltise postavil na rohu dvou ulic reprezentativní vilu pro bydlení s pracovním zázemím. Vila měla i vlastní tělocvičnu a velkou terasu v projektu označenou jako „sluneční lázně“. Radní města Varnsdorfu se dlouho bránili udělit stavební povolení s odůvodněním, že *plochá střecha a jednoduché rysy nezapadají do okolní zástavby a vnášejí disharmonii do celého okolí*. Proti tomuto se právník Eltis odvolával až do Prahy, kde získal zastání. Pražský soud nařídil Varnsdorfu udělit stavební povolení, s odůvodněním, že se jedná o moderní řešení zdravého a důstojného bydlení, funkcionalismus byl v té době v Praze roku 1928 již běžný. Protože byl právník Eltis židovského původu, byla mu vila již před válkou zkonfiskována a dále sloužila jako dětský domov a dodnes jako mateřská škola. Vila na rohu ulic T. G. Masaryka a Partyzánů je zobrazena na aktuálním snímku. Ve stejném roce navrhl Hans Richter pro vlivného továrníka Franze Pietschmanna vilu ve Šluknově, která stojí naproti technickým službám. Nejvíce emoci

však budila Palmeho vila pro textilního velkotovárníka Josefa Franze Palmeho v Krásné Lípě z roku 1930.

FOTO: TILL SCHUSTER

Velká funkcionalistická stavba je vidět vlevo na svahu směrem do Krásné Lipy na Kyjovské ulici. Budově se ve své době přezdívalo „Opičí chlív“ nebo také „Pavilon opic“. Pro mnohé konzervativní obyvatele Krásné Lipy, zvyklé na honosné a zdobené vily, mohla stavba působit jako moderní „opičárna“, dnes je však budova hodnotným příkladem funkcionalismu v architektuře. Dnes se v budově nachází ústav sociální péče.

ZDROJ: Wahsmuths Monatshefte für Baukunst und Städtebau, Jahrgang VII, S. 376-380. Archiv: Klaus Brendler

Pro nás je Hans Richter důležitý nejenom stavbou č. p. 174 – garáže nynější hasičské zbrojnice, ale i stavbami č. p. 172 – Villa Kumpf a domem č. p. 175 – Villa F. H. Richter. Č. p. 172 je nynější Obecní úřad, dříve se však jednalo o vilu továrníka Kumpfa, kterou navrhla kancelář Dittrich und Steidl z Dolní Poustevny. Hans Richter byl autorem návrhů interiéru a zahrady. Jeden z návrhů zahrady je na velké úvodní fotografii k článku.

Č. p. 175 byl návrh pro F. H. Richtera, místní však domu neřekli jinak než „Kaffeemühle“ – mlýnek na kávu pro svůj symetrický tvar a řešení střechy s komínem. Stavba se dostala dokonce do periodika Wahsmuths Monatshefte für Baukunst und Städtebau, ze kterého je přiložena návrhová skica domu.

Nechtěný konec činnosti Hanse Richtera v předválečném období byl popsán v minulém čísle VN. Po válce byla posledním projektem Hanse Richtera již jen rekonstrukce Berlínské Volksbühne. Hans Richter zemřel 10. prosince 1971 v Drážďanech, jeho hrob se nedochoval. Architektonický odkaz Hanse Richtera není v našich končinách známý a doceněný, o to více můžeme být ve Vilémově hrdi na to, že zde máme dokonce tři budovy spjaté s Hansem Richterem a všechny tři se vymykají jeho hlavnímu stylu funkcionalismu.

Ing. Martin Klinger

ZASAŽ SI SVŮJ STROM

U SPORTOVNÍ HALY
SOBOTA 24.4. | OD 9:00 HOD.

„UDĚLEJME SPOLEČNĚ VILÉMOV HEZČÍM MÍSTEM PRO ŽIVOT“

LOPATU A HRÁBĚ S SEBOU

OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO

OBEC VILÉMOV

ZDROJ: LUKÁŠ MICHALČIN

CHRÁNĚNÉ DÍLNY SKUPINY „... A MÁME PRO VÁS PRÁCI!“

Skupina společností „... a máme pro Vás práci!“ se již 10 let zaměřuje na zaměstnávání lidí se zdravotním postižením a sociálním vyloučením. Centrála skupiny je v Brně, vzhledem k velkému zájmu ve Šluknovském výběžku, otevřela první provozovnu také ve Varnsdorfu. Zájem o zaměstnání ve společnostech skupiny rok od roku roste, a proto jsme již po 2 letech zvažovali rozšíření pracovišť do dalších měst Šluknovského výběžku, kde aktuálně zaměstnáváme již kolem 150 lidí. Zaměstnanci do našich dílen docházejí z domovů a chráněných bydlení jako jsou např. DOZP Kytlice, DOZP Brtníky, DZR Krásná Lípa, Domov bez hranic Rumburk a další.

Jedna z našich provozoven se nachází právě ve Varnsdorfu, a to v prostorách bývalé polikliniky. Tuto pobočku jsme otevřeli v říjnu 2020 a zaměstnanci zde pracují převážně v montážní dílně. V nejbližší době v těchto prostorách chystáme otevření sběrného místa pro nově vybudovanou Prádelnu Jiříkov. Prádelna Jiříkov pere již několik měsíců v prostorách bývalého Domova sociálních služeb Severka v Jiříkově, a kromě praní firemního prádla zde vznikla poptávka také od soukromých osob, což nás vzhledem k menšímu objemu zakázek od penzionů či hotelů samozřejmě potěšilo, a proto jsme se rozhodli tuto službu poskytovat také široké veřejnosti.

Naší hlavní myšlenkou je pomoci lidem se zdravotním postižením získávat pracovní návyky a být ku prospěchu nejen sobě ale i široké veřejnosti. Proto jsme rádi, a těšíme se zájmu o spolupráci právě i ze strany Domovů pro osoby se zdravotním postižením, s kterými vytváříme vzájemně se podporující a naplňující partnerství.

My se snažíme pro naše zaměstnance vytvořit odpovídající prostředí, aby zaměstnanci mohli plnohodnotně vykonávat svěřenou práci, v příjemném prostředí a tím se postupně a lépe začlenit do života. Lidé s psychickým, nebo mentálním postižením potřebují najít smysl života a zařadit se do společnosti. Navíc za vykonanou práci jsou finančně ohodnoceni a mohou si tak významně zlepšit svou finanční situaci.

Jak vypadá den našich zaměstnanců? Zaměstnance ze vzdálenějších míst ráno i dopoledne vyzvedáváme v jejich domovech, a dopravujeme je do práce. Každý má přidělený úkol, na kterém pracuje jak samostatně,

tak i pod dohledem pracovních asistentů. Realizujeme různé ruční práce, montáže, demontáže, kompletace zakázek i praní prádla v naší nové prádelně. Všichni se již těšíme na teplejší období, abychom mohli pracovat na naší zahradě i zahradách našich zákazníků, kterým se staráme o jejich trávnik či ostatní zeleň.

V letošním roce chystáme v Jiříkově úpravu vlastní zahrady a zřízení minifarmy, kde budou drobná hospodářská zvířata a bylinková zahrádka.

Děkujeme za podporu všem našim partnerským domovům, firemním zákazníkům i jednotlivcům, kteří o naše služby projevují čím dál tím větší zájem, a právě proto děkujeme našim zaměstnancům, za dobře odvedenou práci, a především za jejich chuť pracovat a ukázat tak všem, že i člověk zdánlivě na okraji zájmu společnosti, může být této společnosti ještě skutečným přínosem.

Lukáš Michalčín
Obchodní ředitel
Handpro s.r.o.

OSTATNÍ

■ MOŽNÁ

Možná jsem v dětství četla moc pohádek, Možná jsem byla naivní a věřila, že jsou všichni lidé slušní a hodní. Možná jsem si nechtěla dlouho připustit, že i v mém okolí se najdou lidé, kteří to tak nemají. S přibývajícímí lety se ani mně nevyhnulo zklamání a bolest, ale to k životu patří. Ale jsou věci, které mi ani ještě dnes „hlava nebere“.

Před téměř čtyřiceti lety jsem jako fyzioterapeutka nastoupila na zdravotní středisko ve Vilémově. Možná, že jsem neměla představu, co vše to bude obnášet, když se po letech osamostatním. Tak jsem investovala (stejně, jako řada dalších kolegyně) do modernizace a vybavení ordinace, postupně i do rekonstrukce suterénních prostor. Další náklady odcházely na naše neustálé vzdělávání, aby naše pracoviště bylo na velmi dobré úrovni. Stojím si za tím, že všechny mé kolegyně tuto odbornou kvalifikaci mají a odvádějí svou práci na 100%.

V průběhu let jsem musela přijmout i fakt, že ne všichni naši klienti, kteří si k nám přijdou pro pomoc a radu, nám místo poděkování ještě něco odnesou - ručník, prostředadlo, toaletní papír, spínací hodiny, kytky, mobil, boty, erární pantofle na přezutí. Několikrát jsme uvažovaly o zabezpečení vstupních prostor kamerovým systémem, ale zase tu bylo to MOŽNÁ. Možná, že se to už nebude opakovat. A nestalo se! A protože jsem se přiblížila na konec své profesní cesty, a abych ho neměla tak idylický, chci se podělit o jeden nehezky zážitek. Víím, že to v dnešním svě-

tě je jen drobné zrnko v obrovské hromadě písku, ale i přesto.... Abych měla ten „odchod hezký“, tak nám některý z našich klientů/klientek během čtrnácti dnů odcizil/a moje i dceřiny zdravotní pantofle, které byly úplně nové a rozhodně nebyly laciné.

Po první krádeži jsem nemohla rozdýchat to, že si k nám někdo přijde pro pomoc, ukradne nám osobní věc a klidně chodí pro pomoc dál, aby si dobral všechny procedury a o některou nepřišel. A Vy pomáháte té dotyčné/dotyčnému dál, protože jste ji/ho při krádeži nechytili za ruku. No a další týden Vám to stejné udělá ještě jednou, když to přeci „předtím prošlo“ Je to síla a pro mě obrovské zklamání. Já víím, že oproti tomu, že někdo podobný vykrade sanitku, ukradne invalidní vozík, ukradne v nemocnici třeba dýchací přístroj, jsou naše boty nic, ale z morálního hlediska je to stejné. Ale jako v Pelíškách se ptám: Kde soudruzi z NDR udělali chybu? Kde my všichni jsme udělali chybu, že musíme nakládat nemalé finance, abychom si ochránili svůj majetek před těmito lidmi?

Ale abych nekončila tak pesimisticky. Převážná část našich klientů je slušná, váží si naší práce a poděkuje nám za ní. A my máme zase radost z toho, že jsme pomohly od bolesti, vrátily je do běžného denního procesu a umožnily dělat věci, které jim dělají radost. A taky možná, že když si tento článek ten dotyčný/á přečte, tak se třeba trochu zamyslí a vzpomene si co se říká o „božích mlýnech“.

Takže MOŽNÁ ta moje profesní cesta měla přeci jen smysl.

Bohuslava Mošovská

■ Česká pošta - Vilémov otevírací doba

PO - 11:00 - 12:00, 13:00 - 18:00
 ÚT - 08:00 - 12:00, 13:00 - 15:00
 ST - 11:00 - 12:00, 13:00 - 18:00
 ČT - 08:00 - 12:00, 13:00 - 15:00
 PÁ - 08:00 - 12:00, 13:00 - 15:00

■ Inzerce

Dobrý den,
 sháním tyto Mikov nože s kapkovitou čepelí a pouzdra k nim. S vysokými částkami počítám, určitě se domluvíme. Dále sháním jakékoliv dokumenty a informace týkající se jejich výroby a historie.

Petr Menšík
 telefon: 608 426 801
 email: petr.noze@gmail.com

